

Ovih dana čujemo kako stvari glede poreznih prihoda „dobro idu” jer porezni prihodi rastu brže nego što je to predviđeno Proračunom za 2008. godinu.

Građanima je to drago čuti. Takva informacija građanima ulijeva nadu da će sutra biti bolje od danas. Katastrofičari neće biti u pravu jer će država uravnotežiti svoje prihode i rashode. Ako Bog dade država će zamjeniti inozemni domaćim dugom. Još da nam turistička sezona bude „rekordna” (a kakvu bi turističku sezonu realni hrvatski građanin mogao očekivati osim bolje od sviju prethodnih?) pa da prihodi od turizma pokriju rastući manjak trgovačkog deficita.

Ono što nije dobro je rastuća inflacija kojoj naš - inače vedar - građanin nikako da smisli „protuotrov”.

Jasno, sve navedeno je besmislica.

Porezni prihodi rastu jer raste deficit robne razmjene s inozemstvom. Osim toga rastuća inflacija donosi veće porezne prihode (što će se nakon stanovitog vremena „preokrenuti” u realno manje porezne prihode kako to pokazuje Tanzi-Olivierin učinak), što je razumljivo ako se ima u vidu naglašen potrošni oblik poreznog sustava koji je u primjeni. Visoka porezna presija i rastući porezni prihodi vjetar su brodu kojeg nazivamo inflacija. Prema tome, rastući porezni prihodi hrane/potiču rast inflacije.

Općenito, može se reći da snažna porezna presija (porezni prihodi kao postotak BDP-a) je i sama po sebi dio inflacije i dio aprecijacije nacionalne valute. Drugim riječima, zalaganje za fiksni tečaj kune u odnosu na euro ne znači da se treba povećavati porezna presija. Upravo suprotno: u mjeri u kojoj možemo smanjiti poreznu presiju možemo održati fiksni/aprecirajući tečaj kune.

Želimo li se suprostaviti rastućoj inflaciji očito je da ćemo morati preispitati porezne prihode, s jedne strane, i, porezne rashode, s druge strane. Preispitati znači smanjiti udio proračuna u BDP-u.

Kako to učiniti je sasvim drugo pitanje. Očito da će se morati preispitati rashodne strane proračuna i identificirati nužne javne usluge koje će u narednom razdoblju država pružiti svojim građanima sa ili bez participacije.

Priča, po mome mišljenju, treba krenuti od poreznog kapaciteta zemlje sukladno materijalnim mogućnostima gospodarstva a ne potrebama države. Drugim riječima, valja ujednačiti položaj svih sektora ili kako bi narod kazao: dijeliti dobro i zlo.

Definiranjem poreznog kapaciteta određen je i mogući nivo potrošnje koji će parlament sukladno svojim preferencijama raspodjeliti na pojedine namjene.

Sustav naplate poreza, posebno PDV-a, omogućuje državi brzu naplatu poreznih prihoda što znači da inflacija manje nagrizi porezne prihode od prihoda građana ili gospodarstva. To je

Porezni prihodi rastu.....

Autor Guste Santini

Četvrtak, 12 Lipanj 2008 21:58

odnos koji će ubrzavati inflaciju koja se ionako sve teže kontrolira.